

MLHA

Co jiného zbývalo, než přijmout stav věcí? Nedalo se dělat nic. Venku se mlha usazovala na staré neudržované domy i na výstavní vily pražských zbohatlíků, kterých zrovna tady žilo dost. Klouzala svými cáry po zbytcích polí a začínajících stavenišť a zahalovala je tak jemně a esteticky do bílého nadýchaného chomáče, který se dostával snad škvírami i dovnitř domů a domovů. Cítila, jak ji mlha uzavírá před světem a dělá ho hezčí. Nereálný. Zastavený ve své aktivitě. Tak to měla ráda. Chtěla by to zastavit a nechat svět s mlhou. Venku mlha a mrholení vytvářely kulisy nereálna a ona si mohla sednout a nechat svůj neklid rozpustit v mlze. Kdyby ho šlo rozpustit.

Ale on se vracel zase zpátky a pronikal jí do těla. Prostupoval myslí a usazoval se na dně podvědomí. Vzala do ruky něco a položila zase zpátky. Postavila si vodu na čaj a zapomněla na ni, dokud ji vyvařenou vodu nepřipomnělo pípání konvice. Ani čaj už neudělá? Musí se soustředit. Zakázat si vzpomínat. Ví, co má dělat a stejně to nefunguje. Daniel je pryč už měsíc.

Je sama. Je tak sama, že kdyby si tady sedla a už nikdy nevyšla a nechala se zahalit mlhou, kdyby to šlo, úplně celá, nikdo by ji nehledal. Vlastně ani neexistovala. Nemůže existovat někdo, kdo pro nikoho nefunguje, nikdo ho nepostrádá, nečeká a nepočítá s ním nikdo doopravdy blízký.

Mlha houstla a zhasínala i poslední zbytky žlutých světel z okolních staveb a domů odnaproti. Takhle by to mělo zůstat, pomyslela si, každý ve své mlze a daleko. Tak, jak to je. Krásné.

Toho dne, kdy zmizela, se cítila dobře. Plánovala něco předělat na zahradě a nevěšela si detailů kolem sebe tak, jako vždy, když ji něco pohltilo, nějaký záměr a nápad.

Mlha se usadila i na zahradu a ona už neviděla na své poznámky a náčrty detailů zahrady. Měla je ale v hlavě, a tak jí mlha nevadila. Už začíná podzim v září, ale ani stesk po létě necítila. Měla v hlavě projekt, jak tomu říkala, a ten ji pohltit. Dvě zahrady navrhnut a zrealizovat. Už to zase začíná – období, kdy se nezastaví. Podzim a zakázky na realizace zahrad.

Stála dlouho v houstnoucí mlze a neviděla Daniela stejně jako neviděl on ji. Mezi nimi byla mlha.

Něco se měnilo. Nebe měnilo barvu. Asi západ slunce, podivně třpytivý, dívala se skrz mlhu na oranžové odlesky – zvláště krásné, a ani ji na tom nepřišlo nic divného. Zvláštního. Zahrada se zalila oranžovou mlhou.

Daniel ji asi hledal, přísahal by, že ho vidí, jak chodí kolem domu a hledá ji, ale neslyšela žádný zvuk. Daniel se objevoval a mizel podle míst, kde byla mlha řidší nebo hustá jako mléko. Tak dost, musí se vytrhnout ze svého transu, i když je příjemný a dělat něco praktického.

Večeře, pak zprávy a nějaké výkresy na zítra, také by se mohla podívat na nějaký pěkný film. Poslední dobou si pouští samé podivné horory a ony se pak usazují v hlavě. Leká se a má divné sny i představy.

Zahrada se leskla oranžovou mlhou. Zvláštní, jak slunce dlouho zapadá, možná ani nedojde domů a o něco zakopne. Dům se ztratil v mlze už dávno, věděla, že je jen pár metrů od něj. I Daniel zmizel v mlze. Je to legrační, jak všechno mizí, kam se hrabou horory, na které se dívali spolu tak často. Mlha ji nutila jít jako ve tmě – s rukama před sebou šmátrala a nohy nevěděly, o co zakopnou. Co se to sakra děje? Jak má dojít k domu? Mobil zůstal na stole u domu na zahradě bůhví kde v mlze. Neviděla na konec své ruky. Až teď přišel strach. Volala Daniela. Kde se tady vzal? Kde byl tak dlouho a ani se jí neozval? Ale zvuk jejího hlasu mlha tlumila jako kdyby křičela do peřiny. Nebo do vaty. Nemohla křičet – jako ve snu.

Mlha se usazovala i na jejím těle. Byla vlhká a lezavá. A cítila vodu. A ještě něco.

Daniel ji hledal. Co se děje okolo vůbec nechápal. Mlha u domu vytvářela obrazce a podivná seskupení a jeho hlas nebylo slyšet. Volal dlouho, ale zvuk byl tichý a tlumený.

Měl pocit, že už to kdysi zažil. Někdy dřív. Mlhu na horách, mlhu na silnici, čas od času ji zažije každý. Ale tohle bylo něco jiného. Pohlcující bílá vata s odlesky slunce. Krásná. Neuvěřitelně krásná. Dalo by se v ní ztratit asi navždy.

Doma udělal čaj sobě i Mile a čekal, až přijde domů. Kdo se kdy ztratil v mlze? Mlha přijde a odejde. Prostě počká. Kdyby se něco stalo, Mila by ho volala, kdyby se ztratila venku, určitě má i mobil s

sebou jako vždy. Cítil příjemnou ospalost a bylo moc příjemné se jí poddat..... Usínal, na stole stydnoucí čaj pro Milu.

Daniel se probudil uprostřed bílé tmy. Neviděl nic. Nechápal, co se stalo. Spí? Ne, vnímá a cítí, ale vidí pořád jen tu blbou bílou tmou.

U ruky má mobil, na to si vzpomněl, že kontroloval, jestli Mila nevolala. Našátral ho rukou na stolku. Deset hodin? Kde je Mila? Hnusná bílá mlha ho studila a obalovala jako lepkavý plášť. Cítil se jako v mokré vatě. I tak by dokázal snad dojít ven a rozsvítit úplně všude. Doma i venku. Rozsvítí a konečně se zbaví té bílé tmy, co ho tlačí někam ven.

Cvakl vypínačem a nic se nezměnilo. Schody zmizely v mlze. Mlha se válela v těžkých chuchvalcích na zemi a plazila se kolem zdí jako živá. Cvakl vypínačem nad schodištěm. Zase žádná změna. Mlha se mu vysmívala, dusila ho. Nemohl se nadechnout. Křičel. Ale mlha tišila všechny zvuky. Mobil mu někam vyklouzl do toho bílého hnusu. Schod po schodu lezl do patra. I nahoře se válely bílé chuchvalce mlhy...Kde se tu vzaly? Byly úplně všude.

K posteli došel po hmatu. Postel ho uklidnila. Jeho postel a bezpečí. Lehne si a bude v bezpečí jako byl dřív. A ráno se normálně probudí.

Mlha se odporně nadouvala a měnila tvary kolem něj, vypadala jako živá. Možná usnul, na chvíli si odpočinul v naději, že se probudí do svého bezpečného domova. Ale byla tu pořád. Mlha se změnila, byla hebká a přišlo mu, že vidí Mily obličej, jak vystupuje z mlhy. Nádech. Výdech. Uklidnit se.

Mila je tady! Ona je doma!

„Milo!!!!“ snažil se křičet, ale jeho slova padala jen do bílé vaty.

Viděl její tvář. Usmívala se. Měla ráda mlhu a blesky, déšť i mraky. Viděl, jak její tvář mizí v mlze a vynořuje se. Kdyby něco pil, myslel by si, že je pěkně opilý. Zbláznil se snad? Mobil! Zvoní mobil tlumený tou vatou z mlhy. Nenašel ho. Necítil už sílu o něco se pokusit.

Tvář Mily se vynořovala a ztrácela. Byl s ní. Kam by chodil. Lehl si na postel a mlha se mu usazovala na očích. Únava byla příjemná a už se jí nedokázal bránit. Cítil, jak jsou oči, ruce i nohy těžké. Jako ve spánku. Mlha se mu dostávala do nosu a usedala na pokožku.

Vpíjela se do vlasů. Vlhká a uspávající. Spánek přicházel jako cáry bílé tmy. Obličej Mily se rozplizl a ztratil. Usínal ve své posteli.

Ráno zalilo dům a zahradu sluncem. Po mlze nezůstalo vůbec nic.

Prázdňá postel byla plná slunce. Prázdňý dům se probouzel ke svým obvyklým zvukům. A na zemi u postele zvonil mobil.

Prázdňým domem a zahradou se zvuk zvonění rozléhal silně a dlouho. Nekonečně dlouho. . Nedovřené dveře vítr občas rozevřel.